

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EDMOND HARAUCOURT

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ



ΚΙΣ γραμμές αυτές τις γράφω αφού πρώτα έγραφα το μάτι του έγχροπυ μου... Αφού πρώτα εκδικήθηκα σκληρά τον άνθρωπο που κατέστρεψε τη μόνη μου εύτυχια και χαρά... Σάν ανταμώσω τον Θεό σε λίγο, θάναυ λογαριασμός δικός μου πώς θα ξεμυλέσω πειά μαζί του... Μά για τον κόσμο — τους όμοιους μου — πούθησα μαζί τους τόσα χρόνια, γράφω τις λίγες αυτές γραμμές, να δικαιολογηθώ λιγάκι απέναντί τους... Ακούστε...

Έδω κι Ξη μήνες ήμουν αξιωματικός της Χωροφυλακής, τοποθετημένος στο 3ο αστυνομικό τμήμα της Βαρκελώνης, στην Ίσπανία... Λέγομαι Ένριχε Θαργκουίνα και μόλις έχω πατήσει τα 30... Η καριέρα μου ήταν ξεκιάρητη, το μέλλον ανοιγόταν λαμπρό μπροστά μου και πάμπολλες φορές ή έξοχότης του, ο κόμης Δόν Άλεχο Σάλας υ Μενεθές, διευθυντής της Αστυνομίας, με προτιμούσε από κάθε άλλον αστυνομικό, όσες φορές βρισκόταν σε άδιέξοδο...

Ζούσα σ' ένα κόμοδο σπίτιά με την αγαπημένη μου γυναίκα, την αλχημόνητη Βαρβάρα, και μ' ένα κοριτσάκι άγγελικό που μάζ χάριες ο γάμος μας, την κουκλίτσα μου, την άμοιρη και λατρευτή, την Καταλίνα μου...

Ήταν για μένα όλος ο κόσμος, ή οικογενειακή φωλιά μου... Ήταν ή θρησκεία μου, ή χαρά μου, ή ζωή μου... Και ζούσαμε ευτυχισμένοι...

Μά ο δαίμονας φθόνους την εύτυχια μου και μ' ένα κίνημα ξαφνικό του καταραμένου του χερού έδωσε τη λάμψη της χαράς ολότελα άπ' τα μάτια μου... Ναι, έδω κι Ξη μήνες έχω πάψει πειά να ζω... Και σε λίγο θα πεθάνω θερίζοντας και το κοριά μου, γιατί θερίστηκε πειά ή ψυχή μου έδω κι Ξη μήνες... Γιατί... Θά σάς πώ:

Θυμάστε την ύποδοξη του βασιλέως στη Βαρκελώνη πρό Ξη αρχιόβης μνηών;... Αυτή ήταν ή καταστροφή μου!...

Μάζ ειδοποίησαν στην Αστυνομία πώς το άπομεσήμερο, στις 4 αρχιόβης, θα 'ρχόταν ή Μεγαλειότης του... Αμέσως άναστατώθηκε όλος ο κόσμος. Παράταξε μεγαλόπρεπη στρατό, στήριωμα άφάνταστο του λαού, μέτρα άσφαλείας για τον βασιλιά εκ μέρους της Αστυνομίας, πυροτός, τρεχάματα... Άνυπομονησία και βιασύνη...

Είπα τα νέα, καταμεσήμερο που τρώγαμε, στην άμοιρη γυναικόλα μου και στο χερού μου κοριτσάκι... Χτύχησαν άπ' τη χαρά κι' οι δύο τους τα χέρια τους, σάν να ήσαν της ίδιας ηλικίας και βλέποντας τον ένθουσιασμό τους, άποφάσισα — καταραμένη ή ώρα — να τις πάρω μαζί μου για να ήλιεπαν κι' αυτές το άσνηθηστο εκείνο θέαμα...

Ήμουν, σάς είπα, άξιωματικός της Χωροφυλακής... Θά φρόνιτσα στον τομέα μου, πλάι στην παράταξη των στρατευμάτων, για την τάξη... Τοπολήθησα λοιπόν μπροστά-μπροστά την κόρη μου και τη χερσή μου τη γυναίκα και περιμέναμε την άφιξη του βασιλιά... Ήμουν ένθουσιασμένοι κι' έχω άπ' τη χαρά τους, γιατί βρισκόμουν στην καλύτερη θέση της παράταξης, μπροστά στην πλατεία του Δημαρχείου...

Σάλπιγγες άντηχησαν σε λίγο... Ήταν ή μουσική της Φρουράς που έπαιζε τον βασιλικό ύμνο... Ίσπικό λαμπροστόλιστο, κυλιόματα τροχών μάζ άμαξας με δέκα άλλα φανταχτερά, και μέσα της το βασιλικό ζευγάρι της Ίσπανίας!...

Ζητωκρανές που άνέβησαν στα οράνια άκούστηκαν, φωνές χαράς άπ' τα παιδάκια και τις γυναίκες, και... αναγάλλισσε ή ψυχή μου άπ' το έπισμο της στιγμής κι' άπ' τα πρόσχαρα ξεφωνητά της μικρούλας μου Καταλίνας...

Γύρω με λαχτάρα το κεφάλι μου κι' άγκάλασα ευτυχισμένος, με τη διαρραμένη μου ματιά, το λατρετό εκείνο σύμπλεγμα της γυναίκας μου και του άγγελουδιού μου... Έκανα να τους χαμογελάσω, μάζ ξαφνικά τους έχασα από μπροστά μου.

Ναι!... Σύννεφα καλυπό και σκόνης τους σκέπασαν και κρότοι δαυμοισμένοι, σάν της βροντής και των κεραυνών, άντάρα, μουγκρητά πληγωμένον, ψυχοραγίματα σκοτισμένον, κρανές φρίκης και τρόμου, αία... Αία άρρητο!...

Ζαλιστρεκα... Μέθουσα... Έτρεξα σάν τρελλός έδω κι' εκεί, με κλονισμένα βήματα, με θαμπωμένα μάτια και... σπαραγμένη την ψυχή!...

Και τέλος — ή φρίκη! — φίλησα με λαχτάρα τα ματωμένα και κουρελασμένα... πτώματα της γυναίκας μου και της μικρής μου και φαναζοντας την περιπόλο μου, μάζενα άναίσθητα, μηχανικά και κοιμισμένα, τους τραυματίες της εκρήξεως και όλα τα πτώματα των σκοτωμένων, έξον άπ' τα πτώματα των δικών μου... Τών άτυχον άγαπημένων μου... Δέν είχα τη δύναμη για τέτοιο πράγμα!...

Ή βόμβες — τρεις διας-διας — του άναρχικού, άρρησαν άδικτους τους βασιληάδες... Μά σακάτησαν με τη φρικτή τους εκρήξη κόσμο

και κοσμάκη... Τριάντα δια-όλα θύματα έμειναν στον τόπο... Μά για τη δική μου την ψυχή έμεινε στον τόπο ολόκληρη ή Πλάσι... Γιατί άνάμεσα σ' έμένα τα τριάντα θύματα, βρισκόντουσαν τα δύο πώ αγαπημένα μου πλάσματα...

Ο έννοχος;... Άνοιξε ή γη και τον κατάπια... Άνόφελα τα φριξίματα... Άνόφελος ή άναρχιστής... Ποιός ήταν;... Που στεκόταν;... Πότε έφριξε και πώς έφριξε τις βόμβες;... Το πότε μονάχα έέραμε... Μυστήριο άδιάλυτο ή άλλες άπορίες... Κατά καθήκον έφραξαν οι άλλοι, μάζ έγώ φοβίστρεκα εκδιόκησι!

Πέρασαν Ξη μήνες από τότε... Πρό πέντε ημερών ο δρόστις της άποπειρας συνελήφθη... Συνελήφθη από μένα τον ίδιο...

Χιές λοιπόν τα μεσάνυχτα — είνε τρεις ή όρα το πρωί τώρα — πήρα ένα άμάξι, πήγα στο άστυνομικό τμήμα της δικαιοδοσίας μου και ζήτησα άπ' τον δεσμοφύλακα να παραδώση τον έννοχο σε μένα... Τού είπα πώς χρειαζόταν δήθεν για μυστική άνάκριση στα γραφεία της Νομοσχίας, από πρόσωπο των άνακτόρων, έπίτηδες σταίμενο άπ' τη Μαδρίτη...

Μού τον παράδωσαν, άνύποτοι, άμέσως... Μήπως έγώ δέν ήμουν που φοβίστρεκα να τον πιάσω και τον έπιασα;... Τον έβαλα στην άμαξα, δεμένον με αλυσίδες, κι' έδωξα σ' αυτόν, με κάποια πρόφασι εύλογη, τον φύλακα που μούδωσαν για συνοδεία και άσφάλεια...

Πίσσα σοτάδι στο δρόμο... Έφτασα σπίτι μου — στο σμαγμένο κι' άδειο σπίτι μου — έμιασα μέσα τον κακούργο κι' έδωξα τον άμαξά, λέγοντας πώς ίσαμε δώ ήταν ο προσορισμός του... Ποιός ήταν δυνατόν να ύπομνησθη έμένα;... Έμένα που με σκέπασε ο θρίαμβος κι' ή δόξα, μόλις κατέφρα τη σύλληψη του...

Άρραξα τον κακούργο άπ' τον λαμό και, με βλαστήμιες και σκουνιές, τον έφορξα στην ζάμαρα μου... Άναφρα το φως, τον γονάτισα στο πάτωμα κι' έγώ έκείνος με κνιτόδες με λίσσα και τρέμο κολασμένου, άνικανος να παλάψη, τούδουα σφιχτά τα πόδια, με τα δεμένα από πριν με αλυσίδες χέρια του...

Τον μισοζάλωσα στο ντιβάνι, του πλάκωσα το στήθος με δύο πλάκες πελώριες και βαρείες, ώστε να μην μπορέ να κνηθή... Έβαλα άπ' το μπασούλο μου μάζ φριζαλέα βόμβα, άπ' τις μεγαλειότερες πώ άπάρχον, έκλεισα καλά και κλειδώσα πόρτες και παραθύρα, κι' έδουα το μαζρό φτιήλι στο στόμιο της βόμβας...

Το άναφρα με χέρι σταθερό και ριζώνοντας τη λυσασμένη μου ματιά στον κατακίτρινο κι' άμίλητο καγέγγο, ούθλαξα άγορευμένους:

— Οι δύο μάζ τώρα, άτιμε φρονή... Έ;... Το πιστείνε ποτέ σου;... Μού σπάραζες την ψυχή, κτηνάνθρωπε, κι' όρκίστρεκα εκδικήση σκληρή κι' άεβυστο, αιώνο μισός!... Σε τράκωσα έπί τέλους...

Άπο την άλλη μέρα κόλας του έγκληματος, γριζώνοντας άπ' την κηδεία των άδικωκοτημένων άπ' το αίματολουραμένο χέρι σου θημάτων, πέταξα τη στολή μου και ντιθήκα πολιτικά... Πήρα την έγκρησι των άνωτέρων μου να σε ξετρούπωσα!... Σε τράκωσα με λονηρία, μάζ με κρατώ για τον έαυτο μου... Τι τις θέλω έγώ τις δικές και τις καταδικες, για να σε σπαράξουν ύπερτα χέρια άλλων;... Με τα δικά μου χέρια θέλω έγώ να σε ξεσχίσω... Άκουσέ με...

Βλέπεις τη βόμβα αυτή;... Μπορεί να κομιατήση ένα σύνταγμα άχέρητο!... Βλέπεις το φτιήλι το άναμμένο;... Σε μάζ όρα μέσα θα δώση τη φωτιά στη βόμβα... Κύττα το, άχρειέ... Νά... Κοντεύει πειά να φτάση στη μέση... Σε λίγο θα τιναχτούμε στον άέρα, κομιατισμένοι φοιχτά άπ' την ολέθρια εκρήξη της... Ναι... Κι' έσδ κι' έγώ...

Θά βλέπης τον γάμο με τα μάτια μου, από λεπτό σε λεπτό... Την αγαπάς τη ζωή σου και γλώμισσες κίολας άπ' τον φόβο σου, σάν νάσαι πελμένος πειά... Έμένα δέν με νοιάζει για τη ζωή καθόλου, από κείνη την ήμερα...

Ίσα-ίσα θέλω να πεθάνω, και μάλιστα μαζί σου... Τόση είνε ή λίσσα και το μισός που νοιώθω μέσα μου για σένα, ώστε θέλω να-δγονυ την ίδια τη στιγμή ή ψυχής μάζ!... Σέρεις γιατί;... Για να ριχτή ή ψυχή μου στην άτιμη τη δική σου, κι' αιώνα πειά να τη σπαράξη!... Είμαστε για την Κόλασι κι' οι δύο μάζ κι' οι δια-



Του πλάκωσα το στήθος με δύο πλάκες πελώριες και βαρείες...

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΑΓΑΠΕΣ

Ήμιον άγορφο παιδί, Ξένωιαστα γυρνούσα
Στου άπόμερου χωριού τά χρυσακρογάλια,
Τ' άνθισμένα λούλουδα, τά πουλιά 'γαπούσα,
Τό νερό τό διάφανο που κυλάει άγάλια.

'Αγαπούσα σάν τρελλό τή γλυκειά τή φύσι,
Τόν γαλάζιο ούρανό και τά χελιδόνια,
Τό έκαλησάκι του χωριού, τήν καθάρια βρύσι
Και τίς λεικές τίς ψηλές που λαλούν τ' άηδόνια.

'Αγαπούσα τ' όμορφο κ' ήσυχο άκρογάλι,
Τις βαρκούλες που σ' αυτό άπαλά κυλούσαν,
Τ' αγαπούσα δι' αυτά, μά και κείνα πάλι
Τώνωισθα ώς τήν ψυχή πώς έμέ αγαπούσαν.

Ός που ένα Ξανθό πρωί σάν νεράδα βγήκες
Μέσ' από τό πέλαγος, από μέρη Ξένα,
Στήν άμέριμη καρδιά σάν άγέρας μπήκες
Κι' ή άγάπες σουΰερα χάθηκαν για μένα.

Έχω πειά για ήλιο μου τά Ξανθά μαλλιά σου,
Η ματιά σου ή γαλανή εινε πειά για μένα

τό γαλάζιο πέλαγο κ' ή γλυκειά
(γαλιά σου
Τό τραγούδι τ' άηδονιά, όμορφη
(παρθένα.

Βρήκα στην άγάπη σου όλα τά
(χαμένα,
Τόν γαλάζιο ούρανό, τά πουλιά,
(τά κείνα,
'Όλη ή πλάσι κ' ή ζωή εσαι σό
(για μένα.
Μά θα μ' αγαπάς πιστά, τάχα,
(σάν και κείνη;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΗΡΩΤΟΣ

ΘΑΛΑΣΣΟΔΥΚΣ

Στής θάλασσας τά κύματα
θά τραγουδού πώς φίλησα
τή νεραϊδοβασιλίσα,
πώς με κρηφομύληματα
πέρα κ' έγω κάποια χαρά
—κάποια θολή χαρά.

Στής θάλασσας τά κύματα
θά κάνω ένα ταξείδι μου,
ώχ, τό στερνό ταξείδι μου
και για στερνά μηνύματα
μαύρα πανιά σάν τά φτερά,
του Χάρου τά φτερά.

Στής θάλασσας τά κύματα
θά στήσω εκεί τό μνήμα μου,
τ' όνειρεμένο βήμα σου
νά σέρνη μου τά κρίματα
στά μαγευμένα τά νερά,
τά γαλανά νερά.
ΑΝΤΡΕΑΣ ΣΑΛΤΑΡΗΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

"Όσο κ' άν φιλοσοφεί κανείς κ' εινε ψύχραιμος σε όλα τά ζητή-
ματα, μπροστά στον θάνατο χάνει πάντα τήν ψυχική του ευστάθεια.
Εύγ. Σύη.

Τις περισσότερες φορές ή γενναιότερες πράξεις και τά ωραιό-
τερα έργα χρωστούν τήν ύπαρξη τους στην απόγνωση. Ούγκω.

δόλοι θα γελάν μαζί μου, δίχως νά σκεφτούν νά μπουν στη μέση και
νά λυτρώσουν τήν ψυχή σου άπ' τά νύχια τής δικής μου!...»

Τόν κίτταξα μανασμένος, μά φανόταν πώς δεν μ' άκουγε καθό-
λου!... Τόσο τόν είχε παράλυσει ή φρίκη του... Λουσιμένος σε ψυ-
χρόν ιδρώτα, γλωμώ και πράσινος άπ' τήν τρομάρα, άνάσανε βα-
ρειά και κάρφωνε επάνω μου τά γουρλωμένα μάτια του, δίχως νά
βγάξη άχνα!...

Νά τό φτηλή τώρα... Ζυγώνει κοντά στη βόμβα... 'Από στιγμή
σε στιγμή θα τιναχτούν κ' οι δύο μας στον άέρα... Τελειώνω βια-
στικά τήν ύστατη αυτή έξομολόγησί μου και θα τή ρίξω στο δρόμο
έξω, κλεισμένη σε κουτί, νά μη χαθή μαζί μου στα έρεπια του σπι-
τιού...

"Έχετε γειά... Δεν είμαι Θεός νά συγχωρώ... Είμαι ά-
δικημένος άνθρωπος και παίρνω τό αίμα πίσω... Έκ δι-
κ ο θ μ α ! ! !

"Η βόμβα έσπασε στα ήλιοχαράματα κοντά... Βήκαν τά
πτόματα των δύο θυμάτων άγνώριστα άπ' τό κομμάτιασμα
τους και θύμενε ο θάνατός τους αίνιγμα άλυτο και κρυφό, άν
δεν βρισκόταν τό μπροντζίνο αυτό κουτί με τή ρωκετή έξομολό-
γησι τού Θαρραλίνα...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Καρούζε άσημος. Τι κάνει ή άπελπισία. Τά σύνεργα τής
αυτοκτονίας. Είς άναζήτησιν σχεινίου. Τό κακό προλαμβάνε-
ται. Τευρνέ στις έπαρχίες. Η άνάδειξις τού Καρούζε. Τό
ρεκιόρ τής νηστείας. Έφτά χρόνια νηστική! κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Όπως όλοι οι καλλιτέχνες, έτσι κ' ο άλησμόνητος Ιταλός καλ-
λιτέχνης τού άσματος Καρούζο, στις αρχές τού σταδίου του συνάντη-
σε τόσες δυσκολίες, πείνες και δυστυχίες, που μά μέρα, συντριμμέ-
νος ψυχικός κ' έντελώς άπορητευμένος, αποφάσισε ν' αυτοκτονήσει!
Ός μέσον δέ πραγματοποιήσεως τού άπονενομένου αυτού διαβήματός
του σκέφτηκε τήν... κρεμάλα!

Γι' αυτή τή δουλειά όμως τού χρειάζοταν, φυσικά, ένα σχεινί.
'Αλλά πώς θα τό άγόραζε, αφού δεν είχε ούτε τραπεζική δεκάρα στις
τσέπες του; Μέσ' στην άπελπισία του, λοιπόν, τράβηξε κοντά τό δει-
λιγό για τό θέατρο που δούλευε άλλοτε ως κομπάρσος τραγουδιστής.
'Εκεί, όπως υπελόγηζε, θα χονόταν μέσ' στα παρασκήνια και θα μα-
ρούσε νά κλέψη ένα σχεινί, από τά τόσα που ύπήρχαν. 'Υστερα θα
μόλιζε στο φτωχικό δωμάτιό του και θα έστεινε τήν κρεμάλα του!
Μονάχα αυτό τό είδος τού θανάτου τον τραβούσε, όπως άφηγείτο άρ-
γότερα.

Φτάνοντας όμως στο θέατρο,
βρέθηκε μπρός στον θεατρόνη, ο
όποιος, μόλις τόν αντίκρισε, τόν
κάλεσε και τόν ρώτησε άν ήταν
διατεθειμένος νά συμμετάσχη στο
θίασο που ετοιμάζε για νά πάη
τουρνέ στις έπαρχίες και που θα
φυγε ύστερ' από τρεις μέρες.
'Αν αποφάσισε νά πάη μαζί του,
ο θεατρόνης θα τούδινε άμέσως
κιάλας μά γερή προσατάβολή.

Μόλις άκουσε αυτά τά λόγια ο
Καρούζο, δέχτηκε άμέσως τήν
πρότασι τού θεατρόνη, αναβάλ-
λωντας έτσι γι' άλλη φορά τήν
κρεμάλα του!...

"Ενα βράδυ που ο περιοδεύων
θίασος βρισκόταν στο Καστελλα-
μάρο, ο Καρούζο δεν είχε ρόλο
στην παράστασι. Έσιμζε λοιπόν
με μερικούς παληούς του φίλους
και τώροφξαν στο φαγοπότι και
στο γλέντι. Σε μία στιγμή όμως
έφτασε κάποιος τρεχάτος από τό
θέατρο και τού ειπε:

—Καρούζο τρέξε άμέσως! Ο
τενόρος Ζαννικέτι αρρώστησε
ξαρηνικά κ' ο θεατρόνης θέλει νά
τόν αντικαταστήσης!

Μολοντί ο Καρούζο ήταν μεθυ-
σιμένος και σε κακή χάλια, σημά-
θηκε και πήγε στο θέατρο.

"Όταν έτραγουδούσε τό πρώτο
κομμάτι, οι θεατοί άρχισαν νά
τόν χειροκροτούν με φρενιτιδα.



Ο περίφημος τενόρος Καρούζο.
(Ίδε πλαγιήν στήλην)

Ο θρίαμβός του ήταν μεγάλος.
"Ετσι τό άλλο βράδυ, όταν ανέλαβε τόν ρόλο του ο Ζαννικέτι,
που είχε γίνει καλά στο μεταξύ, τό πλήθος άρχισε νά τόν γιοχαρίζει
μόλις τόν αντίκρισε στη σκηνή, ζητώντας άείσιμα νά τραγουδήσει
ο Καρούζο. "Ετσι κ' έγινε. 'Από τότε ο θεατρόνης αναγκάστηκε ν' άπο-
λύση από τόν θίασό του τόν Ζαννικέτι και νά κρατήσει ως πρώτο τι-
νόρο τόν Καρούζο. 'Ο διάσημος καλλιτέχνης άρχισε νά σημειώνη
πλέον παντού όπου πήγαινε καταπληκτικούς θριάμβους, οι όποιοι τού
έξασφάλισαν τέλος τήν άθάνατη δόξα του και τόν πλούτο.

"Όλοι οι νηστευτάι τού κόσμου άχρουν μπροστά σε μία 'Ελβετο-
γερμανίδα που έζησε στις αρχές τού 16ου αιώνας και ή όποία επί έ-
φτα δόξαχρονα χρόνια δεν έβαλε τίποτα σχεδόν στο στόμα της.

Ίδου ή περιεργή ιστορία τής γυναίκας αυτής, όπως αναφέρεται
σε μία έπίσημη έκθεσι που σώζεται στη Βέρνη τής 'Ελβετίας, όπου
και άνευρέθη ποδ όλιγων ετών.

Η νηστεύτρια όνομαζόταν 'Απολλωνία Σράγκερ. Καταγόταν από
τό Σουίτ τής Γερμανικής 'Ελβετίας, κατά τό 1601 δέ, σε ηλικία δε-
καεπτά χρόνων, έννοιωσε μία παράξενη άποστοροφή για όλες τίς τρο-
φές. Διάσημοι γιατροί τής εποχής εκείνης άπασχολήθηκαν με τήν πε-
ρίπτωσι τής περιεργής αυτής κόρης. Μεταξύ τών Ιατρών αυτών ή-
σαν ο Παύλος Λέντουλος, γιατρός τής βασιλείσεως τής 'Αγγλίας,
κ' ο Φαβρίκιος-Χιλδακο, γιατρός τού βασιλέως τής Γαλλίας.

Η 'Απολλωνία μετεφέρθη, τέλος, στο νοσοκομείο τής "Ιλ,
τής Βέρνης, και ύστερα στο Θόμππεργκ, όπου έμεινε επί έφτά
χρόνια, χωρίς νά φάη και χωρίς νά πιη τίποτε. Σ' όλο αυτό τό
διάστημα διατηρείτο μονάχα με φάρμακα.

Κατά τόν 'Ιανουάριο τού 1611 τής ήρθε πάλιν βραχνικά ή δ-
ρεξις από φαγητού κ' άρχισε νά τρώη με τέτοια βουλιμία, που
ύστερα από μία βδομάδα πέθανε άπό... πολυφαγία!...

